

Ciocnirea

Mircea Cărtărescu

într-un târziu am încercat să-ți dau telefon, dar telefonul murise
receptorul duhnea a formol, am deșurubat capacul microfonului
și am găsit fierul ruginit, plin de viermi;
am căutat șurubelnița
și-am desfăcut carcasa: de lița bobinelor
își prinseseră păianjenii pâza.

pe șnurul împletit, acum putred, cu cauciucul mâncat și sârma zdrelită
își lăsau mirosul furnicile; l-am apucat, l-am smucit pân-a ieșit din pioaneze cu tencuială cu tot,
am tras de el până am început să apropiu
metru cu metru cartierul tău de al meu
turtind farmaciile, cofetăriile, pleznind țevile de canalizare
încălecând asfalturile, presând atât de mult stelele pe cerul violaceu, de amurg, dintre case
încât deasupra a rămas doar o muchie de lumină scânteietoare
pulsând în aerul ars, ca de fulger.

trăgeam de fir, și ca un sfânt indian făcând trapezul pe ape
statuia lui c.a. rosetti aluneca spre miliție
consiliul popular al sectorului doi
se ciocni de foișorul de foc și se duse la fund cu tot cu o nunta
iar strada latină zâmbi; trăgeam de fir, încolăcindu-l pe braț, și deodată
casa ta cu brauri albe și roz ca o prajitura de var
apăru cu fereastra ta în dreptul ferestrei mele
geamurile plezniră cu zgomot
iar noi ne-am trezit față-n față
și ne-am apropiat din ce în ce mai mult
până ne-am îmbrățișat strivindu-ne buzele
pulverizându-ne hainele, pieile, amestecându-ne inima
mâncându-ne genele, smalțul ochilor, coastele, sângele,
ciobindu-ne șira spinării, arzând.

arzând cu troznete, că dați cu benzină
arzând cu ghețuri albastre, cu stalactite de fum
cu ceară sfârâitoare, cu seu orbitor
până cenușa a umplut lada de studio și chiuveta din baie
și păianjenii și-au făcut plase în coșul pieptului nostru.